

## AYAK SESLERİ

Günün ilk ışıkları küçük odanın perdesini zorlarken yatağın yanı başından şikayet sesleri gelmeye başladı.

- Kalksa artık. Çok sıkıldım.

Bu sözlerden sonra daha fazla dayanamayarak kendini gürültülü bir şekilde yere attı. Soner birden yerinden sıçradı. Bütün gece bir o yana bir bu yana dönerek buruşturduğu çarşafı biraz daha ezerek mırıldandı.

- Bırak da uyuyayım azıcık. Zaten son günümüz.

- İşte ondan bende kalkmanı istiyorum ya. Saatler geçer gider hemen.

Soner, onu yerden kaldırıp yanına alarak sağ dizinin altındaki yirmi santimlik kısmı gösterdi.

- Of! Görmüyor musun şu halimi? Bak! Bak şuna!

Açılmış irili ufaklı yaralarda birleşti ikisinin de bakışları. Sonra da birbirlerinin gözlerinde.

- Benim suçum değil. Çok mu hoşuma gidiyor sanıyorsun kan kokusu? Dün mahkemede çok terledin ya ondan olmuştur.

Adam elini biraz sonra sağ bacağının yerini alacak protezinin üstünde gezdirerek okşadı.

- Biliyorum Takır, çok stresliydim ne yapayım. Alınma hemen. Öyle uydurma değil gerçek yoldaşız biz seninle. İşte böyle cana, kana işleyen. Sımsıkı. Terle yoğrulup tek vücut olmak bizimki Takır'ım.

- Hadi kalk ismim gibi takırdayalım biraz. Biz gidince alt kattakiler sevinecekler.

"Komşu bıktık artık senin tak tak ayak seslerinden; bul şuna bir çare" diye ikide bir gelmekten de kurtulacaklar.

Mutfığa ilerlerken salonda Sevda'yı gördüler. Bigudilerini saçlarından yeni çıkardığı belliydi. Kahverengi sabahlığı, salonun renklerine olduğu kadar derli topluluğuna da sağladığı uyumla dikkat çekiyordu. Bacak bacak üstüne atsa da bir ayağını devamlı sallaması onun da dün geceyi pek rahat geçirmedişinin göstergesiydi.

- Günaydın.

- Günaydın, kaçta çıkacaksın?

Ayrılık kokusu eve yayılmıştı iyice. Bir de bunu sözlerle onaylamanın hiç de güzel olmayacağını düşünerek cevap vermedi Soner.

Mutfakta kahvaltılı masası hazır. Ocakta kaynayan çaydanlık, evin madenimsi soğukluğunu yok etme çabasındaydı.

İlk kahvaltılarını da bu evde yapmışlardı. Soner, o sabah erkenden kalkıp güller serpilmiş bir sofraya hazırlamıştı. Değerdi karısına. O değil miydi "sakat adamla niye evleniyorsun, nasıl yaşayacaksın?" diyen ailesini "eşit olmak için ben de mi atayım kendimi bir arabanın altına?" diye susturan. Yoksa çöpçatanlar genç adama uygun görüp doğuştan kolsuz bir kızı çoktan bulmuşlardı bile. "Gönlün var mı?" diye sormadan...

İç çekti. Bir iç çekiş de protezden geldi.

- Ne güzeldi o günler. Sen, Sevda ve ben. Birkaç sene önceye kadar hep beraberdik.

Sonra başka odada uyumaya başladın. Anlayamadım gitti neler olduğunu. Sus pus oldunuz. Konuşacak olsanız ya paraydı konu ya da çocuklarla, torunlarla ilgili bir sorun. O kadar! Eskiden öyle miydi ya...

Üzülse de o konuşmaları özlüyordu işte Takır. Hani Soner'in doğum gününü unutup o asla unutmadığı günü karısına defalarca anlatmasını.

Bir çocuk yatıyordu caddede. Yola sızan kan, vücudunu terk etmeye ne kadar da hevesliydi. Otobüs şoförü "görmedim vallahi billahi" diyordu. Göremezdi zaten. Gözleri kaldırımındaki güzel kadında takılıyken. Gönül gözü "bu sağlam, alın sizin olsun" diye kendi çocuğunu üzüntüden kahrolmuş aileye teklif edecek kadar kapalıyken.

Geçmiş olsun ziyaretlerini de anlatırdı Soner sık sık. İyi ki benim çocuğumun başına gelmedi düşüncesini tahtaya vurdukları kıvrılmış işaret parmaklarına yükleyenleri. Kendi aralarında "evlerden ırak sağ dizinin altından kesmişler, cıva gibi çocuktan nasıl da inerdi merdivenleri üçer beşer" diye fısıldananları.

Çayını içmeye balkonda devam etti adam. Güneşin ılık nefesini hissetti.

- Güneş gibisi var mı?

Tekrarladı Takır.

- Güneş gibisi var mı? Kumaş altından da olsa güzel.

- Ee, Hava al diye seni balkona bırakıp yedeğinle geziyorum diye küsüyorsun ama.

İyilikten anlamıyorsun ki...

- Ben yıpranmayayım diye onunla gezmeni hazmedemiyorum ne yapayım. Allah'tan ona isim koymadın ya.

Pantolonunun üstünden sevdi Soner onu. Ellerini gezdirdi şefkatle. Pat pat diye iki minik vuruş yaptıktan sonra eğilip fısıldadı kulağına.

- Hadi uzatma. Sen yedeğini değil, görmediğin halde senden öncekileri de hep kıskandın zaten. Ben sensiz, sen bensiz yapamayız. Biz bütünü. Ne olursa olsun ayrılmayacağız.

İçerinden karısının mutfağı toplama sesleri geliyordu. Sert sert hareketler miydi neydi onlar? Hani Sevda, "ölmemişsin ya kazada şükret; ya felç kalsaydın, ya kör olsaydın" derdi ya ara sıra. Soner de kulaklarını kapatırdı ya öyle konuşmalarına; işte o zamanlarda da böyle gürültüler gelirdi mutfaktan.

İlla şükretmemi istedi benim diye düşünerek söylendi.

- Mutluluğun yolu şükretmekten mi geçiyor? Ya sokaktaki meraklı, aşağılayıcı bakışlar?

Rahmetli babası, iki kızdan sonra o doğunca nasıl da sevinip adını askerle ilgili koymuş, her önüne gelene tekrarlayıp durmuştu "benim oğlum subay olacak" diye. Kazadan sonra ise oğlundan kaçırdığı bakışları, dokuz yaşındaki çocuğun hayatında doksan dokuz ötesi zorluklarla karşılaşacağıнын sinyallerini veriyordu.

Takır dayanamadı Soner'in düşünceli haline.

- Eğer öyle olsaydı bile ben o zamanda senin tekerlekli sandalyen, beyaz bastonun olmak isterdim. Daha demin biz bütünüz demiyor muydun? Dün yaşadıklarımıza mı takılı kaldı aklın yoksa?

- Yo, biliyorsun onun kaç mislini yaşadık seninle. Dün bir kadın çocuğuna "otur bakayım, yaramazlık yaparsan sen de öyle olursun!" diye beni göstermiş ne çıkar. Vergi indiriminden yararlanmamı hazmedemeyip "özürlü olsaydık keşke" diyebilen arkadaşlar bile tanıdım ben.

Salona geçerken akşamdan hazırlayıp kapının önüne koyduğu bavula ilişti gözleri. İşte ayrılığın son mührü olan bavul, kapının önünde beklemedeydi. Kara... Kapkara... Her an patlayacak bomba misali. En son içine zorla sığdırılan yedek protez yüzünden miydi bu hali? Yoksa taşan yüreğin isyanı mıydı kilitleri zorlayan?

Al renk, adamın yüzünde ardı ardına bütün tonlarını sergiliyordu inatla. Terleme olanca şiddetiyle başladı. Dünkü boşanma mahkemesindeki halini aratmaz olmuştu birbirine eklenen damlalar. Protezi çıkardı yanına koydu. Yol uzundu. Saatlerce can cana gideceklerdi. Protezin içinde kalacak kısmın görünüşüne bakılınca kan kana da olacaktı bu yolculuk. Biraz bakım yapmak lazımdı Takır'a. Metal aksamını kontrol etti Soner. Vidaları sıkıştırdı. Yağladı orasını burasını Takır'ın.

- Merak etme, dikkat ediyorum canını yakmamak için.

Sessizce bir fincan kahve uzattı karısı bu arada. Kırk yılın hatırına bakıştılar son kez kocasıyla.

Sıra protezin içindeki deri kısma geldi. Yara olmuş yerlerine denk gelen kısımları yumuşatmak amacıyla biraz onarımlar yaptı. Takır mutluydu ne kadar güzel bakılırsam ömrüm o kadar uzun olur, onunla daha fazla yaşarım diye düşündü.

Soner, yanına bir iki tane de olsa anılardan almalıydı. Üşendi protezi kullanmaya. Dizlerinin üstünde gitti albümlerin yanına. Takır arkasından koşup sarılmak istedi "ben buradayım, ben hep seninleyim" diye. Dakikalar sonra kapıdan beraber çıkmayacaklar mıydı? Yeni bir hayata doğru. Belki pişman olacaklardı; belki de mutlu.

Albümünden pırıl pırıl bakan iki minik oğlan ne zaman büyümüşlerdi. Penaltı atışlarında babalarına yenilince "ama senin tahta bacağın kuvvetli vuruyor" diye nasıl da mızdırmışlardı o yumurcaklar. Önceki protezler göğüslerini kabartırlardı o anlarda; övünecek bir şey bulduk diye. Şimdi de torunlarıyla top oynayabilirdi aslında. O, torunları ve Takır. Ne eğlenceli olurdu. Ama sadece bayramlarda görüşüldüğünden top oynayacak vakit kalmıyordu ki. Sağ ayağını topun üstüne koyarak çektiği yedi yaşındaki fotoğrafına bakıp elini havada birkaç kez sallayarak üzüntüyle mırıldandı.

- Hey gidi geleceğin sağ açığı Soner, büyüyünce futbolcu olacağım diye babanla az tartışmadın. Ya o takım arkadaşlarım... "Sen gelmezsen karşı mahallenin çocuklarını nasıl yeneriz" deyip de kazadan sonra aksayan halime bakıp bir kere bile şut attırmayanlar.

O mutfaktan gelen koku karnıyarık kokusu muydu ne? Keşke bileti öğleden sonraya alsaydım diye düşündü Soner. Bir yandan da sevindi erken gideceğine. Yüreğinin dünden beri düzensiz çırpınışı evden ayrılınca geçerdi belki de.

Annesinin de bir resmini almalıydı mutlaka yanına. Hani o üzüntüden adetten kesilen annesinin. Eğildi öptü fotoğrafı. Takır hüzünle ona bakıyordu.

- Benim için neler yapacağını şaşırmıştın anam. Ben camgüzeli gibi pencere kenarında otururken sokakta oynayan bütün çocukları kek, börek yapıp her gün eve çağırmanı nasıl unuturum. İkimizde biliyorduk yiyecekler olmasa, Almanya'dan gelen oyuncaklar olmasa onların birinin bile gelmeyeceğini; değil mi anacığım?

Gözyaşlarını sildi Soner. Artık hazırlanmak gerekiyordu.

Vakit daraldı. Uzak yolların trenine binmeye az kaldı. Evin döşemelerinde takırdadı son kez ayak sesleri. Sevda ile kuru bir vedalaşmaya inat, su kesti adamın vücudu baştan aşağı. Ardından sokak kapısı otuz senenin üstüne kapandı sessizce.

Öyle emindi ki şu anda karısının da kapının öbür tarafında kendisiyle aynı düşünceleri taşıdığına. Neden böyle olmuşlardı? Sevgi nereye alıp başını gitmişti? Saygı nerelere saklanmıştı? Yıllar mıydı yoksa suçlusu bugünlerin? Senelerin muhasebesi dakikalara sığdırılabilir miydi hiç?

Göğsüne oturan koca düğüm, yukarılara erişip boynuna yerleşti. Nefesi yetmez oldu düşüncelerinin akışına. Tüm vücudunu ele geçiren titreme dalga dalga proteze ulaştı. Her zaman, her yerde, her olayda birlikte değiller miydi?

Önce bavulun sapını tutan elleri gevşedi...

Sonra basamaktan kayıverdi protez.

Bavul merdivenin sonunda durabildi anca. Kilitler isyanı becermişlerdi işte. Yedek protez az öteye savrulmuş bakıyordu olanlara.

Ardı sıra yuvarlanarak gelmekteydi Soner. Takır'la birlikte...

**YAZAR:** Sevgi Ünal

